

případě ohlásila vdova Marie K. dne 21. dubna 1936, že bude provozovati koncesi lékárnickou na základě práva vdovského a že příslušný správní úřad vzal její oznámení na vědomí dne 3. září 1936, č. j. X 15.242/36/Z 1287, nemůže nic toho času změnit na povinnostech této dědičky, které vyplývají z předpisů o správě pozůstalosti až do doby, kdy tato pozůstalost bude odevzdána, což se dosud nestalo, jak je ze spisů zřejmé.

Stěžovatelka je na omylu, míní-li, že jí uvedeným dopisem zdravotního referátu byla udělena koncese, neboť k tomu nebyl onen úřad ani příslušný dle zákona č. 5/1907 ř. z. a mimo to se provoz lékárný vdovským právem ve smyslu odst. 2 § 15 téhož zákona za podmínek tam uvedených děje na základě staré koncese.

Stěžovatelka zřejmě přehlíží poslední odstavec § 15 řečeného zákona, podle něhož po dobu projednávání dědictví není potřebí k vedení veřejné lékárny na účet podstaty žádná nová koncese.

Posoudil proto rekursní soud věc i v té příčině správně a důvody napadeného usnesení nebyly vyvráceny vývody dovolacího rekursu.

Čís. 17004.

K započetí tříměsíční lhůty stanovené k popření manželského původu dítěte stačí, že manžel nabytí určité vědomosti o narození dítěte jeho manželky, t. j. takovým způsobem, že o její spolehlivosti (pravdivosti) není důvodu pochybovati; nevyžaduje se však, aby zpráva o tom pocházela od úřadu, manželky samé nebo od osoby jednající v jejím zastoupení.

(Rozh. ze dne 27. června 1938, Rv I 2836/37.)

Srov. rozh. č. 10969 Sb. n. s.

Žalobě, kterou se žalobce domáhal oduznutí manželského původu nezletilé Vlasty B., soud první stolice vyhověl, kdežto odvolací soud ji zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ve sporu jde jen o otázku, zda žaloba byla podána v tříměsíční lhůtě, kterou § 158 obč. zák. vyhrazuje manželů k popření manželského původu dítěte.

Jest souhlasiti se záporným stanoviskem odvolacího soudu. Podle jeho zjištění oznámila Barbora L. společně se zemřelou již svou sousedkou K-ovou žalobci asi v týdně po narození nezletilé Vlasty B. — tedy přibližně počátkem května 1924 — že jeho manželka slehla v porodnici a že má holčičku.

Nutno tedy vycházeti z toho, že se žalobce dověděl o narození nezl. Vlasty B. již počátkem května 1924, nikoli tedy až 13. listopadu 1935 prostřednictvím městského úřadu v Ř. — a od té doby se počala též tříměsíční lhůta žalobní podle § 158 obč. zák., neboť ze slov řečeného zákonného ustanovení »po obdržené zprávě« nelze vyvozovati, že zákon vyžaduje něčeho více než nabyté vědomosti manžela o tom, že dítě jeho manželky přišlo na svět (rozh. č. 10969 Sb. n. s.), stejně jako jest tomu ostatně u § 156 obč. zák. Ovšem tato vědomost musí býti potud určitá, že musí pocházeti z pramene, o jehož spolehlivosti nemá manžel příčinu k pochybnostem, takže nestačí na př. pouhé pověsti, které se mu snad donesou (srov. Gl. U. n. ř. č. 4415); není však na druhé straně potřebí, aby zpráva pocházela od úřadu, manželky samé neb od osoby, která jedná v jejím zastoupení, jak míní dovolatel (dovolací důvod § 503 č. 4 c. ř. s.). Že by pak žalobce měl důvody pochybovati o pravdivosti zprávy svědkyně Barbory L. a K-ové, kterou mimo to za účelem zjištění pobytu své manželky sám vyhledal, nebylo jím ani tvrzeno.

Jest proto žalobce již z vyličených důvodů prekludován se svou žalobou o oduznutí manželského původu nezletilé Vlasty B., kterou podal až 26. listopadu 1935, a důsledkem toho nezáleží ani na tom, zda a pokud mu ona zpráva Barbory L. a K-ové byla ještě opakována později manželkou samou.

Čís. 17005.

Pravoplatné soudní usnesení, vydané v nesporném řízení, jímž má býti vynucena určitá činnost účastníka, lze vykonati buď nesporným soudem v nesporném řízení (§ 50, odst. 6, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), nebo v řízení exekučním (§ 50, odst. 7, uved. zák.).

Při vymáhání v nesporném řízení může nesporný soudce zvoliti donucovací prostředek podle předpisů exekučního řádu, není však vázán jeho předpisy o formálním postupu při zvoleném donucovacím prostředku; otázka náhrady nákladů spojených s touto exekucí se řídí vždy podle předpisů exekučního řádu.

Při výkonu usnesení nesporného soudu podle § 50, odst. 7, zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. jde o exekuci na základě exekučního titulu uvedeného v § 1 č. 6 ex. ř. a jest se řídit i formálními předpisy tohoto řádu, ať exekuci povolil nesporný soud (§ 4 č. 3 ex. ř.), nebo exekuční soud (§ 4, posl. odst., ex. ř.).

Zvolil-li nesporný soudce k výkonu svého usnesení v nesporném řízení (§ 50, odst. 6, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.) donucovací prostředek podle § 354 ex. ř., není povinen se řídit i formálním předpisem § 358 ex. ř.

(Rozh. ze dne 28. června 1938, R I 853/38.)